

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Holly Webb

GETTY, PISOIUL DISPĂRUT

Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Justina Bandol

Capitolul unu

Scarlett își plimbă încântată privirea prin noul ei dormitor. Era uriaș! Și, pentru că se afla sus, chiar sub acoperișul casei, avea o formă foarte interesantă, cu tavanul înclinat în mai multe locuri. Fereastra era și ea specială, cu un mâner ondulat și un pervaz lat, pe care se putea așeza confortabil. Vechiul ei dormitor fusese micuț, de formă pătrată și cât se poate de plăcăsitor.

– Îți place, nu?

Jackson, fratele ei mai mare, vârâse capul pe ușă. El avea camera de alături, care ocupa cealaltă jumătate a spațiului de sub acoperiș. Părintii le spuseseră că dormitoarele lor alcătuiseră înainte podul.

– E super! zise Scarlett fericită. Iar fereastra e extraordinară! Se văd atât de frumos copacii și câmpul! Si uite! Vacă! Nu-mi vine să cred că văd vaci pe fereastră din camera mea!

Jackson râse înfundat.

– Vacă, nu mașini. *Asta* zic și eu schimbare! Da, *e* foarte tare! Doar că suntem puțin cam departe de toate.

Scarlett încuvia întă încet din cap.

– E un magazin în sat, îi aminti ea.

Jackson se strâmbă.

– Da, unul singur! Si un fierar. Nu ti se pare cam ciudat?

Respect pentru oameni și cărți

– Și școala e tot în sat, adăugă Scarlett foarte încet. Îmi pare rău că a trebuit să schimbăm școala.

Asta o deranja cel mai tare din toată mutarea la țară. Avea să-i fie foarte dor de vechea ei școală, de prietenele de acolo. Lucy și Ella îi spuseseră că voiau să vină să stea la ea în timpul vacanței următoare, dar asta fusese demult. Până atunci, Scarlett avea să meargă la o școală unde nu cunoștea pe nimeni și unde în mod sigur nu avea nicio prietenă.

– O să fie bine, îi spuse Jackson vesel, și Scarlett oftă.

El nu-și făcea griji. Nu-și făcea, de fapt, niciodată griji pentru nimic. Era foarte sociabil și-și găsea ușor prietenii. Nu-și dădea aere, aşa că oamenilor le plăcea să se afle în preajma

Respect pentru oameni și cărți

lui. Scarlett ar fi vrut să știe și ea să se poarte ca fratele ei.

– Ai auzit cum a foșnit? arătă Jackson spre tavan. Pun pariu că sunt șoareci în acoperiș. Știi că e de paie. Fii atentă, nu uita să le spui alor noștri, Scarlett! Trebuie să-i prelucrezi iar să ne ia o pisică, dacă tot suntem aici. Au zis că poate după ce ne mutăm, nu?

Fetița zâmbi cu gura până la urechi.

– Da, aşa au zis! M-am gândit să le dau totuși o zi de răgaz. Lasă-i să apuce să despacheteze câte ceva... Scarlett ridică și ea privirea spre tavan. Chiar crezi că sunt șoareci?

Jackson se uită gânditor în sus.

– Probabil. Mie aşa mi se pare. În afară de cazul când e un şobolan, bineînțeles.

– Câäh! Bine, o s-o întreb pe mami chiar acum. N-am de gând să trăiesc într-o casă prin care umblă şobolanii!

Respect pentru oameni și cărți

Scarlett se scutură de un fior.

– Total de acord, rânji Jackson. Șobolanii pot să fie chiar mari, știai? Oricum, mai mari decât un pui de pisică.

Băiatul făcu o față de șobolan, întinzându-și buzele ca să-și scoată la iveală dinții ascuțiți.

– Potolește-te! strigă Scarlett. Atunci poate ne luăm o pisică adultă. Nu trebuie să fie neapărat pui. Eu aş vrea orice fel de pisică, și mami și tati au zis că s-ar putea. Mă ajuți și tu, bine? Întrebi și tu.

Jackson dădu din cap.

– Da. Deși nu cred că mi-ar plăcea să găsesc în fiecare dimineață când cobor la parter șoareci morți însirați pe covorașul de la intrare. Așa zice Sam că face mâța lui.

Scarlett făcu o față neliniștită.

– Eu cred că aş prefera una care doar sperie șoarecii...

Scarlett își începu campania de convingere în timp ce luau cu toții prânzul. I se părea foarte ciudat să vadă vechea lor masă de bucătărie într-un spațiu complet diferit.

– E atâta liniște! spuse mama fericită, privind afară pe fereastra deschisă. Cred că n-am auzit nicio mașină de când

Respect pentru oameni și cărti

am venit aici. Îmi place mult că suntem chiar la capătul străzii.

– Mie mi se tot pare că lipsește ceva, recunoscu tata. Dar o să fie minunat după ce ne obișnuim. Și aerul miroase extraordinar!

Jackson adulmecă dinadins.

– E miros de balegă, tată.

Scarlett se strâmbă la el. Nu voia ca fratele ei să le distragă atenția părinților, pentru că acum era o ocazie excelentă să aducă vorba de pisicuță. Trase adânc aer în piept.

– Nu seamănă deloc cu Laurence Road, nu? spuse ea. Cu traficul ăla nebun... Înghiți în gol și își mută privirea plină de speranță de la mama la tata și înapoi. Aici n-ar trebui să ne facem griji că, dacă ne luăm o pisică, poate s-o calce mașina, nu?

Tatăl ei pufni în râs și se întoarse spre mama.

– Ai câștigat, Laura! A rezistat mai mult de o oră.

Scarlett clipi des.

– Cum adică?

Mama întinse un braț și o prinse pe după umeri.

– Eu și tati am discutat aseară despre pisicuță, Scarlett. Ne gândeam cât o să reziști până să ne întrebi iar de ea. Eu am zis că ai s-aștepți să ne instalăm cât de cât, iar tati a zis că ai să întrebi imediat ce ajungem aici. Așa că eu am avut dreptate, și pentru asta azi o să pregătească el cina!

– O cină simplă. Pește cu cartofi prăjiți, spuse tatăl, mușcând zdravăn dintr-un sendviș.

Mama îi zâmbi.

Respect pentru oameni și cărți

– Știi că trebuie să faci o excursie de douăzeci de minute cu mașina până la cel mai apropiat restaurant, nu?

– Adică voi așteptați să vedeți când o să vă întreb? Deci putem să luăm un pisoi? exclamă Scarlett entuziasmată, revenind în grabă la discuția despre pisici.

Mama dădu încet din cap aprobatoare.

– Da. Dar nu putem merge să căutăm mâine – mai avem de despachetat, plus că habar n-am unde e cel mai apropiat adăpost pentru animale.

– Pot eu să aflu! spuse Scarlett fără să stea pe gânduri. Ar fi... cred că ar fi mai bine dacă am putea să ne obișnuim puțin cu ea înainte să începem școala. Mai avem numai două săptămâni, și pe urmă eu și Jackson o să lipsim de acasă aproape toată ziua.

Tatăl încuviință din cap.